

LOVOGEVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 6

August 1989

25. årg.

Krykkene

Jeg skulle gå på livets veg, men sto.
Jeg kunne ikke gå foruten krykker.
En krykke het: min anger og min tro.
Men ved det første skritt gikk den i stykker.

En krykke het: min kjærighet til Gud.
Jeg lette opp og ned, men fant den ikke.
En krykke het: å holde lovens bud,
hver tøddel og bokstav til punkt og prikke.

Jeg prøvde også den. Den knakk i tu.
Jeg bad og tryglet Gud om kraft fra oven.
Men jeg var maktesløs og så med gru,
at jeg var lei av både Gud og loven.

En krykke het: min gråt, min bønn, min
takk.
En annen het: å redelig fornekte
seg selv. – Jeg prøvde begge, men de
knakk.
Hos meg var intet godt og sant og ekte.

En krykke het: å kunne ta imot
Guds nåde, men hva kunne vel jeg arme,
som sto der uten kraft til bønn og bot,
og uten noen hellig glød og varme?

En krykke het: å overgi seg helt.
Jeg støttet meg på den, men skalv og bevet.
Den knakk fordi mitt hjerte var så delt,
av synd og onde tanker gjennomvevet.

En krykke laget jeg meg også ved
å grave i mitt indre slik en graver
der i sitt eget hjerte etter fred.
Men alle slike krykker falt i staver.

Jeg prøvde, i et hellig livsprogram,
å stå med seier fram på alle krykker.
Det endte i den absolutte skam.
For alle falt for meg totalt i stykker.

Nå ble jeg rasende på lovens tvang,
og sint på Gud. Jo loven virker vrede.
Jeg var fortapt. Jeg så min undergang.
Tross alt mitt strev så ble jeg aldri rede.

Jeg prøvde alle krykker, alt av mitt.
Men falt aldeles helt og holdent sammen.
Slik lå jeg dømt og maktesløs og slitt
og selvopgitt i synden, skylden, skammen.

Da, Herre Jesus, fikk jeg at se at du
har gitt deg selv for meg slik at jeg eier
fullkommen alt som gikk så helt i tu.
Jeg fikk din død, oppstandelse og seier.

Når alle krykker, alt mitt eget, falt,
da fikk jeg se det ord som du forkynner
Du holdt Guds lov for meg, i ett og alt;
og bar min straff og sonet mine synder.

Og dermed fikk min sjel enn annen makt
– et annet liv, fordi jeg så du gjorde
forlikelse for meg. Det er fullbrakt!
Du åpenbarte deg for meg i Ordet.

Og bare ved å stadig se på deg,
så får jeg lov å kaste hver en krykke.
Då går jeg løst og fri og glad din veg;
for da er du min fred, min kraft og lykke.

Olav Nergård

«Korsfestet med Kristus»

Gal,2,20

Slik vitner Herrens største apostel om seg selv. Han lever ikke lenger selv, men Kristus lever i han, det liv han nu lever i kjødet, det lever han nu i troen på Guds sønn, som elsket han og gav seg selv for han. Ja, dette sier Paulus, han som hadde vert i Paradis og hørt usigelige ord som det ikke var ett menneske tillat å tale om. Vi kjenner denne beretningen fra 2. Kor 12, Ap, g, 22. Videre i samme kap. sier han att Herren lot en satans engel slå han så han ikke fikk opphøie seg av sine åpenbninger. Om denne bad han Herren tre ganger at den måtte vike fra han, men svaret lød slik: «Min nåde er deg nok, for min kraft fullendes i skrøpelighet.» Derfor ville han helst rose seg av sin skrøpelighet, for at Kristi kraft skulle bo i han. Videre ser vi han er vel tilmote i skrøpelighet, i mishandling, i nød, i forfølgelse, i trengsler for Kristi skyld, for når jeg er skrøpelig, da er jeg sterk. Dere har tvunget meg til å bli en dåre, sier han i vers 11. Videre sier han i vers 15: «Men jeg vil med glede ofre, ja, bli ofret for deres sjeler, om jeg enn elskes dess mindre av dere jo mere jeg elsker dere. Du under-

fulle Paulus. Å, om jeg fikk i eie noe av denne din ømme kjærlighet. Jeg har avlet dere i Jesus ved evangeliet sier den samme Paulus i første kor, 4,15. Vi ser Paulus utrettelige omsorg for menigheten han har avlet ved evangeliet, ja, endog blant falske og svikefulle arbeidere, som skaper seg om til apostler for Kristus. Falske brødre som hadde sneket seg inn, for å lure på vår frihet som vi har i Kristus. Gal,2,4. Paulus var mangengang rådvill over meninghetene som ville tilbake til den fattige barnelærdom. Vil dere påny igjen træle under den? vers 9. Mine barn, som jeg atter føder med smerte, inntil Kristus vinner skikkelse i dere. Jeg skulle ønske å vere tilstede hos dere nu og omskifte min røst, for jeg er rådvill med dere. Si meg, dere som vil være under loven. Hører dere loven? Så henviser han til Abrahams to sønner. Kjødets, og løftets sønn. Her ligger en dypere mening under, sier Paulus, for disse kvinner representerer to pakter. Trælldoms sønner, og løftets sønner. Men vi brødre, er løftets barn, likesom Isak. Men like som dengang han som var født

etter kjødet, forfulgte han som var født etter ånden, således og nu. Men hvad sier Skriften? Driv ut trælkvinnen og hennes sønn, for trælkvinnens sønn skal ingenlunde arve med frie kvinnes sønn. Derfor, brødre, er vi ikke trælkvinnens barn, men den frie kvinnes.

For å unngå misforståelse, vil jeg bare kort minne om hvad Skriften sier. Forsoningen gjelder også for trælkvinnens ætt (folk). «Men, likesom dengang, således og nu».

Mennesket er seg lik. Å leve bare på nåde, nei, det smaker ikke for den adamitiske stolte natur. Du må, du må ville, du må bestemme deg skal du bli en kristen. Det du ikke klarer selv det

utfyller nåden. På dette grunnlag hviler mye av forkynnelsen idag. Den er med andre ord uklar angående gjenfødeslen og det nye sinn, livet i og med Gud. Paulus aktet nåden i Kristus over alt annet, idet han sier: «Er retferdighet å få ved loven (*din vilje*), da er Kristus død forgjeves. Dere uforstandige galatere! hvem har forgjort dere, dere som som har fått Jesus Kristus malt for øynene som korsfestet? Bare dette vil jeg få vite av dere. Var det ved lovgjerninger dere fikk Ånden, eller ved troens forkynELSE? Er dere så uforstandige? Dere begynte i ånd, vil dere fullende i kjød?» Kap, 3,1-3.

Å, hvor vi mangler Paulus åndelige klarsyn i venneflokkene. Hvorfra hadde Paulus dette åndelige klarsyn? Det finner vi mange plasser. Rom, 7,4-11. 14,7,8. Andre kor, 5,15. 1 Tess, 5,10. Siterer bare Gal,2,19. For jeg er ved loven død for loven for å leve for Gud. Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse, idet han blev en forbannelse for oss – for at Abrahams velsignelse kunne komme over hedningene i Kristus, så vi ved troen kunne få Ånden, som var oss lovet, vers 14. Paulus eidde det daglige åndelige overløp, omsorgen for alle menighete-

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.
Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Bø,
Vistnesvn., 4070 RANDABERG
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Apostelene og deriblant Paulus, var av samme kjød og blod som du og jeg, de var bare mennesker, frelseste syndere.

Herren bruker den dag idag bare frelseste benådede syndere til å bære ut dette budskapet om stedfortrederen, soningsofferet, lammet som blev slaktet og kjøpte oss til Gud med sitt blod.

Det er vel ingen som har malt Kristus korsfestet for våre åndelige øyne som nettop denne Paulus. Hør hvad han sier:

«For meg er livet Kristus og døden en vinning. Fil,1,21. Han aktet ikke sitt liv ett ord verd, når han bare kunne fullende sitt løp og den tjeneste han fikk av Herren, å vidne om Guds nådes evangelium. Han ville heller ikke vite noe annet blant dem, enn Jesus Kristus og ham korsfestet. Så er det da bare opp til hver enkelt kristen, å leve og være i Jesu fotspor slik som Paulus og disiplene, ja, i sannhet, de vandret i Kristi fotspor.

Da får også vi det daglige overlosp.

Av slike vil det som skriften sier, rinne strømmer av levende vann. Men skriften sier også. Slike vannstrømmer rinner bare fra

disse som er født av Ordet og Ånden. Selvlivet er korsfestet med Kristus. Når kvinner føder, skjer det med smerte.

Når barnet er født, blir morskjærligheten dets tilflukt.

Nu er det barnets føde og stell som opptar morshjertet.

Slik også når en himmelborger fødes. «Som jeg føder med smerte sier Paulus». Forat barnet skal vokse opp, må det få den riktige alsidige næring. Så også med Gudsbarnet.

Ordet om korset, ja, det er selve livsnerven.

Ja, her ligger Farskjærligheten. Noe annet grunnlag finnes ikke!

Er ditt liv innviet til Jesus? Er du fylt av hans kjærlhsets ånd? Går velsignelsens strømmer til andre? Gjennom både din munn og din hånd? Levende vannstrømmer, Frelser, fra deg, led dem til tørstende sjeler ved meg! Din vil jeg være, kar til din ære. Alt du meg gav, være helligt deg!

Men først da kan du lyse for Jesus. Når ditt alt er lagt ned for hans fot. Vil du vinne, ei hindre de andre. Må du selv tvettes ren i hans blod.

Erik Lillebostad

Den gode hyrde

Les Joh. 10, 11-16

Jesus gjelder i mitt sted, det er all min ære. Ja, det er enhver sann kristens vitnesbyrd. *Alt i meg er fortapt, alt i Jesus fullbragt.*

Det vi mennesker fremfor alt er i behov av er frelse. Og det vil igjen først og fremst si, *syndenes forlatelse*. Og så er altså situasjonen den at det ikke er noe et menneske kan gjøre til sin egen fresle. *Ikke det minste!* For mennesket det er og blir ondt, og kan ikke slev fjerne skilsmissegrunnen mellom Gud og menneske. Nemlig synden!

Mange fremstiller frelsen, overgangen fra død til liv, som om det skulle hvile på en viljesbeslutning fra menneskets side. Et menneske som hevder noe slikt åpenbarer bare at det aldri har sett inn i sin egen fortapthet. Og har heller aldri sett noe av Guds krav til fullkommenhet. Også når det gjelder dette å velge Ham! Nemlig av et helt og fullt hjerte.

Vi er av naturen onde. Vårt hjerte er fordervet av synd. Derfor blir også alle våre handlinger smittet av dette. Det som kommer fra hjerte, det naturlige menneskets hjerte, gjør mennesket urent, sier Jesus. (Mt. 15, 18). Ja, hvilken

kristen kjenner ikke til dette. Du ville alt vel. Nå skulle det bli bedre, men så gikk det så galt igjen. Guds bud og vilje sto for det og du ville gjerne gjøre etter det, men gang på gang gjorde du akkurat det motsatte. Men det som vel viser oss dette onde hjerte mer enn noe annet er dette at selv om vi igjen og igjen møter denne sannheten så vil vi ikke uten videre bøye oss for den. I stedet for å lukke munnen og stå skyldige for Gud, som vi jo er (Rom. 3, 19), så begynner vi å skulle forbedre oss. Og det er dypest sett et arbeid for å motbevise sannheten. Oftest helt ubevist. Vi handler automatisch i pakt med vår forvendte natur. Det er «det gamle menneske» som ikke vil ta innover seg og bøye seg for Guds dom. men på alle vis forsøker å fremstille seg som noe man ikke er. Det er den største ulykke når dette lykkes for et menneske. Derfor sier også Jesus til sine disipler: «Ta dere i vare for fariseernes surdeig, som er hykleri (skuespill). (Luk. 12,1). I åndelig blindhet kan en slå seg ned «utenfor leiren» og tro seg innenfor. Det er en fryktelig tanke, men også for mange en frykte-

lig virkelighet. (Mt. 25 ff og Mt. 22, 11-14). Men opplever du ikke dette at Jesus banker på, advarer, sier ifra og spør liksom i Eden: «Hvor er du Adam? Hvor har du gjemt deg nå? Hva prøver du nå å skjule din sanne stilling ved? Gud visste det, men Adam skulle få sin mulighet til å se inn i sin falne tilstand. Han ville gjemme seg for Gud! Hvordan er det med deg som leser dette *nå*? Sardesmenigheten er også et annet eksempel på denne tilstand. «Du har navn av å leve, men du er død. (Åp. 3, 1).

Dette som kan se så fromt ut i verdens øyne er altså ikke annet enn forkledd fiendskap mot Gud. Satan fremstår som en lysengel, slik kan også mennesket bli gående og argunemtere mot sannheten. Det er vel ikke riktig så galt sies det i hjertet, mens munnen nok kan si det samme som presten eller predikanten. Mens du sier Jesus alene til fresle med munnen, arbeider du intenst i ditt hjerte på å legge en annen grunnvoll enn den som er lagt. Slik forblir et menneske i sin naturlige tilstand.

Gud har kalt oss til omvendelse fra denne veien, til tro på den grunnvoll som er lagt. For det er lagt en grunnvoll, og det er Kristus Jesus i ditt sted. Men hvem kan fri seg selv fra treldommen under loven og synden? Som nevnt kan

du bli utrolig evangelisk oppe i hodet, mens du i ditt hjerte arbeider på å grunne din egen rettferdighet. «Noe som holder!» Hjertet det går sin egen vei. Det lar seg ikke diktere av din forstand og vilje. Det er hva det er! Det er i treldom inntil Herren åpner for det.

Paulus kjente det gamle menneskes natur, *kjødets atrå*. Derfor står det at han for galaternes øyne malte Kristus som korsfesteet. Det er imot vår natur, at dette skal være nok. Hva sier du, når du hører Kristus malt som korsfestet? Det der nå igjen. Det kan vi jo. Det har vi hørt så mye om. Er det slike tanker som stiger opp? Kjødets atrå er å gå sine egne veier. Kjødets atrå er fiendskap imot Gud. Kjødet vil opp og bli stort og komme lenger. Men Kristus korsfestet det er veien. Helt frem Det er altså den motsatte veien av kjødets.

Men på korset, der døde jeg for verden, og verden for meg. Jeg kan ikke drive verden ut av mitt hjerte, men se der Guds lam som bærer verdens synd! Har du sett det er *du* som henger der på korset i Kristus? Der tok Han din synd opp i seg og frelste deg, så forvendt som du er. Som Han sier her: «Jeg setter *mitt* liv til for føre-

ne» v.15. Det er den gode hyrde. Fårene ligger Ham på hjerte.

Det står i Skriften om noen som elsker Gud. Og det er bare de som ser; jeg er et av disse får som ligger Jesus på hjerte! Vi elsker fordi Han har elsket oss først (1 Joh. 4,19). Dette er den første kjærlighet som det gjelder om å bli bevart i. En bør spørre seg til enhver tid; hva består mitt kristenliv av idag? Jeg har opplevd det, at det er umulig for meg å elske Gud bare fordi jeg vil og bestemmer meg for det. Det er dette hjerte igjen. Det lar seg ikke diktere. Det er kun ved evangeliets forkynnelse at dette gjøres mulig. Så lenge vi får leve i nåden så elsker vi Jesus. Vi kjenner Ham og hører Hans røst og vi vil gjerne leve etter Hans vilje. Hva er det for noe når et menneske sier det tror på Jesus, men ellers lever helt sin egen vilje uten å anfektes av det? Jo, bekjelsen er et hykleri. Guds barn derimot, ber: «Skje din vilje»!

Men det er også så mye som vil fordunkle det klare evangelium for oss. Fremmede røster. Ens eget bedragelige hjerte. En begynner å se på seg selv. Jeg synes livet ei vil svare som når det rett var hjertets sak. En begynner å skulle stå for Gud med sitt liv. Men den veien er stengt. Det fåret er kommet på avveie og trenger å høre

hyrderøsten igjen, og ulven er der alltid. Tenk på galatermenigheten. *Så snart* vendte de seg til et annet evangelium. Tilmed apostelen var forundret. De var kommet i hendene på leiekarer som slo døra vidt opp for ulven. Se også på situasjonen i dag. Er det ikke ulven som får herje fritt i flokken? Kristenrock, kristenteater, skuespill, dans, klovneri, standpunkt-kristendom og mye mye mer. Fårene ligger dem ikke på hjerte sier Jesus. Men hør hva Han sier om seg selv: «Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene. Jeg er den gode hyrde. Jeg kjenner mine og mine kjenner meg, likesom Faderen kjenner meg og jeg kjenner Faderen. Jeg setter mitt liv til for fårene. v 11, 14 og 15.

Han (Jesus) er den gode hyrde. Vend om til Ham. Det er kallet ifra Gud. La Hans gjerning være nok. Alt det vi forsøker å legge til er kamp imot Gud. Han har tatt bort det vi aldri kunne ta bort. Nemlig synden. Urene tanker stiver opp. Hvordan skal du bli kvitt dem? Forsøker du å jage dem bort så er de snart der igjen sterkere enn før. Som en fugleflokk som skremmes opp og snart setter seg igjen. Men i Jesus er du ren! Du kan nevne hva du vil som hører dette gamle menneske til. I Jesus

er det borte! Regn med det, sier ordet. Der er kraften i det brutt. Der er syndens makt brutt. For Jesus ga ikke seg selv for at vi skulle fortsette i synden, men for å fri oss ut. Men jeg er jo ikke fri, det er så mye som herjer med meg sier du. Hvem ser du på da? Det er ihvertfall ikke på Jesus. For Han har seiret, over *din* synd. Men Han har ikke tatt synden ut av ditt kjød!

Dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde, skriver apostelen Johannes, men legger straks til; *om* noen synder da *har* vi en talsmann hos Faderen. Jeg er den gode hyrde. Han forkaster ikke det halte og svake, men tar seg av og drar omsorg for det mest elendige. For Han har selv båret *all* vår elendighet på sitt eget legeme. Derfor skal vi anse oss som ferdige med det. Selv om det plager oss daglig.

Er det ikke et underlig og frigjørende budskap? Ved Hans død har jeg fått liv. En død *har funnet sted* til forløsning som det står i Hebr. brevet. Det er Jesu død. «*Jeg setter mitt liv til for førene.*» Noe håp utover dette er der ikke, men dette er et håp som ikke blir til skamme. Fordi det er et håp til Ham som har fullbragt *alt* for oss. Og det er

jo det som er Jesu budskap til oss i teksten her. *Jeg er den gode hyrde.* Hos meg er det frelse. Hos meg når du målet, for jeg har gitt mitt liv til en løsepeng for deg. Alt annet er leiekarer, enten det er falske profeter eller ditt eget hjerte, som også er en falsk profet (det må vi ikke glemme), eller dine egne ressurser, forstand, fornuft eller hva du nå måtte komme på. Det kan ikke føre deg til *målet*. Nemlig å gi det guddommelig liv og stille deg lytefri og rettferdig innfor den Hellige Gud.

Men jeg kan! Jeg er den gode hyrde! Han som elsker oss og har løst oss fra våre synder *med sitt blod*. Det står ikke at Han skal løse oss, men Han har løst oss. For sitt blod det har han for lengst sprengt utover himmelens alter til en soning for *all* synd.

Jeg setter mitt liv til for førene! La oss be om at Herren måtte levendegjøre dette sitt ord for oss, denne høsten så vi kunne leve i det og ha kraft av det, i de mange ting som kommer på under vandringen.

Einar Kristoffersen.

Frikjøpt

For de veit at de ikkje med forgjengelige ting, sølv eller gull, vart frikjøpt frå dykkar fåfengelige ferd, som de hadde ervt ifrå fedrane, men med Kristi dyre blod som blodet av eit ulastande og lytelaust lam. 1. Pet. 1, 18-19. Vi er fødd inn på denne jord med skuld, seier Guds ord ved David. «Sjå eg er fødd i misgjerning, og mor mi har avla meg i synd. Salm. 51, 7.

For det finst ingen skildnad, alle har synda og vantar æra for Gud. Rom. 3, 23.

Mange fleire ord kan nemnast.

No er det vårt forhold til Gud som gav oss liv, Peter taler om her. Herren har gjeve oss ein kapital vi står ansvarleg for. I eit ord heiter det, Livet, med alt som det ber i seg. Han som gav oss livet seier: Ver etter den Heilage som gav dykk livet også de heilage i all dykkar ferd, for det stend skrive: De skal vera heilage, for eg er heilag. Det vil seia, Gud krev det fullkomne av oss i ord og gjerning. Har ikkje han som gav oss livet, rett å krevja dette av oss? Ja sanneleg for Han er både rettferdig og heilag, han gjev kvar mann etter hans gjerning.

Det fyste vi då skuldar han er å æra han, elska han av eit heilt og reint hjarta. Har du gjort alvor av

å gjera dette, so du kan leva? Dei aller fleste menneske bryr seg ikkje om det Herren seier. Sine eigne tanker og eigne vegar ferdastr dei etter. Men det er ein flokk som vil høyra, og vil leva Herren til æra. Her skal vi bare ta med Simon, den ustadige, vinglante. Andreas finn fyrst bror sin Simon og seier til han: Me har funne Messias! – Messias er det same som Kristus. Han tok han med seg til Jesus, Jesus såg på han og sa: Du skal heita Kefas! Kefas er det same som Peter. Frå den dag fylgjer han Jesus.

Ein dag når skarane gjekk frå Jesus, som ikkje vilde leva av, og på Jesu frelsesgjerning, stod Peter fram og sa: «Herre, kven skulde vi gå til? Du har det evige livs ord, og me trur og veit at du er den heilage frå Gud.» I sanning æra han Jesus den dagen. Men det kom fleire dager også i Simon sitt liv. Vi finn han ein dag i gardsrommet blant Jesu fiender. Då var motet borte, då vart åndsmakta frå verda for stor for Peter. Dei tre gonger han nekta for å kjenna, eller ha noko med Jesus å gjera, står med eldskrift over hans liv. Her er vil alle like, vi svikta alle som ein. Kor stor var skulda då? Ti tusen talentar seier Jesus. Ube-

taleleg av noko menneske. Seld under synda, skuldig til evig dom og død, det seier den rettferdige dommar, det seier og Simon. Det seier alle som har sett sant på sitt liv og hjarteforhold til den heilage domar. Han tok det til hjarta og gret, står det om Peter.

Kva med deg og meg? Nei, det er ikkje so galt med meg seier så mange. Men sanninga er over kvar og ein: Du har berre trøytta meg med dine synder, og gjort meg møye med dine misgjerninger. Når Simon såg den møya Jesus hadde med tornekruna, purpurkappa, blodig rygg og menneske som skreik i hat: «Korsfest han», då såg han skulda som aldri før. No såg han det Herren ville og han måtte få sjå, om han skulle verta det Jesus hadde kalla han til. Han fekk sjå stedfortrederen, mellommannen mellom Gud og menneske, mennesket Jesus Kristus. Han som gav seg sjølv til løysepens-

ning for alle. Han levde det fullkomne livet til Faderens æra. Han kunne seia i ord og gjerning: «Eg er komen ned frå himmelen, ikkje til å gjera det eg sjølv vil, men det han vil som sende meg, og det er hans vilje som sende meg, at eg ikkje skal missa noko av alt du har gjeve meg, men vekkja det opp att på den siste dag.

Her ser vi det måtte verta eit plass-byte, det måtte ein stedfortreder til. Ein som hadde eit heilagt liv å visa til. Ein som hadde eit reint hjarta, og reint blod. Ein som kunne overta dødsboet. For de veit de vert frikjøpt med Jesu kristi dyre blod. – Ja, tenk ordet seier: Tala mildt til Jerusalem og ropa til henne at striden hennar er enda, at skulda hennar er kvitta, at ho har fenge av Herrens hand tvifelt for alle sine synder. Esa. 40, 2. Dette er den grunn som evig står, når jord og himmel selv forgår.

Odd Dyrøy

Gi akt!

«Gi akt på Jesus, den apostel og yppersteprest som vi bekjenner. Han var tro mot den som innsatte Ham, likesom også Moses var tro i hele Guds hus.» (Hebr. 3, 1-2).

Han var tro! Det er noe vi troende i dag bør legge oss på hjerte. Det er dette å være *tro*. D.v.s.

å søke å leve i samsvar med det vi ser av Skriften er rett. Vi lever nemlig i en tid hvor skillet mellom verden og de kristne nærmest er visket aldeles ut. Det går endog så langt at evangeliet og Jesu navn og gjerning tas til inntekt for at en kan tillate seg å leve som verden.

Men jeg tror tvertimot at dette kommer inn under og er brudd på det annet bud. «Du skal ikke misbruke Herrens, din Guds navn.» Og en troende lever ikke i synd mot Guds bud! Jesu gjerning er nemlig ikke en tillatelse til å forbli i synd og verdslyhet, men *den skulle omvende oss* fra dette.

Nå vil en slik etterfølgelse av Jesus i liv og gjerning aldri bli noe fullkommen liv. Men tvertimot så vil det for den som er av sannheten bare bli klarere og klarere hvor langt etter en i virkeligheten er. Og da forstår en også at dette ikke er noe en kan prale med innfor Gud. Men en skal ikke dermed unnlate det! Det tror jeg virkelig vi trenger å minne hverandre om i disse dager, så vi ikke alle skal havne i denne «selvfølgeliggjristendommen» som ikke bærer med seg denne sannhetens erkjenning som stadig driver oss inn til Jesu *nåde*.

Men dette apostelens ord, som altså er *Guds ord* (Luk. 10, 16), er ikke først og fremst et ord til den som ønsker Jesus som forbilde. Men det er et ord nettopp til deg som gjerne vil være rett på alle måter, men med fortvilelse må innse at det lykkes dårlig. Det blir så halvt og halt det hele. Hverken lysten eller evnen holder mål.

Da kommer dette ordet nettopp

deg i møte. «Gi akt på Jesus! Han var tro! Og det var Han ikke i første rekke som et eksempel for deg, men til din frelse. Det er nemlig en gjerning i ditt sted. For deg! Det er nemlig denne gjerning, *Jesu gjerning*, Gud har tatt imot. Det menneske som har sett hva Jesu gjering er for Gud, det menneske har sett Guds frelse. Og behøver derfor ikke mer. Da vet du, ja kjenner til hva som er deg til frelse. *Jesus var tro!* Og Han var tro for meg synderen som alltid bare ser halvhett og utroskap i mitt eget hjerte. Da kan jeg til *enhver* tid, i *enhver* tilstand trede inn for Guds trone, for det er en *nådetro*ne. Her må alle de fordømmende røster i oss og om oss tie. Men la oss for all del ikke være blant dem som misbruker dette til et skalkeskjul for å bli i synden, men at det heller måtte få drive oss til omvendelse, et sant og rett forhold til Herren.

«Vet dere ikke at *Guds godhet* driver dere til omvendelse?» (Rom. 2, 4).

Einar Kristoffersen

Kobberslangens ophøielse

Av Ch. Spurgeon

(forts. fra forrige nr.)

La oss for det annet betrakte det lægemiddel som blev forordnet. Det var likeså eiendommelig som det var effektivt. *Det var helt og holdent av guddommelig oprinnelse*, og det er klart at det bare var Gud som var ophavsmann til det og la kraften i det. Folk har forordnet forskjellige slags omslag, utkokninger og operasjoner for slangebit; jeg vet ikke hvorvidt nogen av dem er å stole på, men det vet jeg: jeg vil helst ikke bites for å få prøve noget av disse midler, selv det som er mest i bruk. For bitet av de brennende slanger i ørkenen var der intet som helst middel undtagen det som Gud forordnet, og ved første øiekast måtte dette middel se meget usannsynlig ut. Bare et blikk på slangeskikkelsen på stangen – hvor usannsynlig at det skulle hjelpe! Hvordan kunde helbredelse virkes bare ved å se på et buktet kobberstykke? Ja det syntes nesten som narreri å be folk se på nettop den ting som var årsak til deres ulykke. Skal bitet av en slange kureres ved å se på en slange? Skal det som bringer død, også bringe liv? Men midlets

upperlighet lå deri at det var av guddommelig oprinnelse; ti når Gud forordner et lægemiddel, binder han sig nettop derved til å legge virkekraft i det. Han vil ikke utenke en fiasko eller foreskrive et bedrag. Det burde alltid være nok for oss å vite at Gud foreskriver oss et middel til velsignelse, ti når han forordner det, må det virke det lovede resultat. Vi behøver ikke vite *hvordan* det gjør det, der er fullstendig nok for oss at Gud har satt sin mektige nåde inn på at det skal gavne vår sjel.

Dette spesielle middel, en slange ophøiet på en stang, var *overordentlig lærerikt*, skjønt jeg ikke formoder at Israel forstod det. Vi er lært av Herren og kjenner betydningen. Det var en slange spiddet på en pel. Likesom du kunde ta en skarp stake og drive gjennem hodet på en slange for å drepe den, således blev denne kobberslange fremstillet som drept og hengt opp som død for alles øine. Det var bildet av en død slange. Under over under at vår Herre Jesus skulle nedlate sig til å symboliseres av en død slange. Den lærdom vi får ved les-

ningen av Johannes evangelium, er denne: vår herre Jesus Kristus behaget å komme til verden i uendelig ydmykelse og bli gjort til en forbannelse for oss. Kobberslangen hadde ingen gift i sig selv, men den fikk skikkelse av en brennende slange. Kristus er ingen synd, og der er ingen synd i ham. Men kobberslangen hadde skikkelse av en slange, og således blev Jesus av Gud sendt i «syndig kjøds lignelse.» Han kom under loven, og synden blev tilregnet ham, og derfor kom han inn under Guds vrede og fordømmelse for vår skyld. Ser du på Jesus Kristus på korset, vil du se at i ham er synden drept og hengt op som en død slange; der ser vi også døden drept, ti «han tilintetgjorde døden og bragte liv og udødelighet for lyset»; og der ser vi også forbannelsen endt for evig fordi han har lidt den idet han «blev en forbannelse for oss, som skrevet står: Forbannet er hver den som henger på et tre.» Således er alle disse slanger hengt op på korset til skuespill for hver som ser, alle sammen drept av vår døende Herre. Synden, døden og forbannelsen er nu som døde slanger. For et syn! Kan du se det, hvilken fryd det gir dig da. Hadde israelittene forstått det, så ville den døde slangen som dinglet fra pelen ha

profetert for dem om det herlige syn som vår tro skuer i dag: Jesus drept, og synden, døden og helvede drept i ham.

Kom også i hu at i hele Israels leir var der *bare ett lægemiddel* for slangebit, og det var kobberslangen, og der var bare én kobberslange, ikke to. Israel skulde ikke lage en til. Hadde de gjort en ny en, vilde den ingen virkning ha hatt; der var én, og den blev løftet høit op midt i leiren, så at om nogen blev bitt av en slange, kunde han se hen til den og leve. Der er èn frelser og bare èn. Der er intet annet navn under himmelen, gitt blandt mennesker, ved hvilket vi skal bli frelst. All nåde er samlet i Jesus, ham om hvem vi leser: «Det behaget Faderen at hele fylden skulde bo i ham. Kristus som den der bærer forbannelsen og gjør ende på forbannelsen, Kristus som den der drepes av synden og ødelegger synden, Kristus som den der såres i sin hæl av den gamle slange, men knuser slangens hode, – Kristus alene er det vi må se hen til om vi skal leve. Synder, se hen til Jesus på korset, for han er det eneste lægemiddel for alle slags sår som er forgiftet av synden.

Ennvidere var dette *et varig lægemiddel*, det var en slange av kobber, og jeg formoder man

beholdt den midt i leiren fra den dag av. Der var ingen bruk for den etter at Israel kom inn i Kana'an, men så lenge de var i ørkenen, blev det antagelig utstillet midt i leiren, like ved døren til Tabernaklet, på en høi stang. Høit oppe, utsatt for alles blikk, hang dette billede av en død slange – det stedsevarende middel mot slange-gift. Var den blit laget av et annet materiale, kunde den blitt knust eller ha råtnet, men en slange av kobber vilde vare så lenge som brennende slanger plaget leiren i ørkenen. Så lenge der var en mann som ble bitt, var kobberslangen der for å helbrede ham. For en trøst det er at Jesus Kristus fremdeles er i stand til fullkommen å frelse alle som kommer til Gud ved ham eftersom han alltid lever for å gå i forbønn for dem. Den

døende røver så glansen av denne kobberslange da han så Jesus henge ved hans side, og den frelste ham. Således kan også du og jeg se og leve, ti han er «Jesus Kristus, i går og i dag den samme, ja til evig tid.»

Jeg håber jeg ikke utbroderer mitt emne alt for meget med disse bildeder. jeg ønsker ikke å gjøre det, men å gjøre allting meget klart for dig. Alle dere som er virkelig skyldige, alle dere som er bitt av slangen, – det sikre lægemiddel for dere er å se hen til Jesus Kristus som tok vår synd på sig og døde i synderes sted, idet han «blev gjort til synd» for oss, forat vi i ham skulde bli rettferdige for Gud. Ditt eneste redningsmiddel ligger i Krsitus og intet annet sted. Se hen til ham og bli freslt.

(forts. neste nr.)

Anbefaling av bøker

Denne gang vil redaktøren spesielt anbefale to nylig utkomne bøker. Den første er «Vulkanen» av «Jacob Traasdahl» (en av de aller første rosenianske forkynnere her i landet). Boken som er skrevet i romans form er nylig kommet ut på Kilden Forlag, Buevn. 14, 4360 Varhaug.

Vi nevner kort fra omtalen av bokens innhold: *En sunn veilening om tjenesten og nådegavene *Vekkelsen trues av splittelse *Falske lærere heiser fanen: «Enhet blant Guds folk!» * Vi føres inn på solid læregrunn hjulpet av Skriften og den evangelisk Lutherske bekjennelse.

Den andre boken er «Fader vår» av «C. O. Rosenius.» En kort gjennomgåelse av Fader vår. Den er utgitt på eget forlag v/Hermod Hogganvik, Sånum, 4500 Mandal.

Utdrag fra boken: «Bønnen Fader vår er paradiset som åpnes på nytt her på jord. I den kan det rettferdigjorte menneske på ny tale med Gud som en far, og vander mellom de skjønneste og mest fruktbare trær – de syv bønnene.

*Det er ikke nok at bønnen blir en tankens begjær – den må være

hjertets sak. Gjennom en ny fødsel må du få et hjerte som av seg selv har samme omsorg og begjær som bønnen i Fader vår gir uttrykk for.

*Den som får nåde til å se hva som skjuler seg i disse bønnene, og så se det fullkomne i deres sammenheng, vil ikke behøve flere bevis for Kristi guddom.»

Begge bøker koster kr. 65,- og fåes ved henvendelse til de respektive forlag.

Red.

Årsmøte i NLL, Solborg Folkehøyskole, Stavanger 1989

Årsmøtet begynte med at Håvar Fjære, Sandefjord, leste årsmeldingen fra forkynnerne. Det har vært jevn virksomhet gjennom året. Mange steder har fått besøk, også nye så som Markabygda, Ferkingstad, Bosløya og Sotra. Han oppfordret også til å ta kontakt med sekretæren dersom noen ønsket besøk av Herrens vitner på sitt hjemsted.

Han minnet også om de farer (grøfter) vi alltid står overfor. På den ene sidde *mismot*, og på den annen side *hovmod*. Som en av forkynnerne skrev: «Jeg frykter for å være iblant dem som ser splinten i min brors øye, men ikke

bjelken i mitt eget.» Han minnet også om NLL som en heim for dem som faller utenfor i den moderne underholdningskristendom, apellforkynnelse og dem som har misjonen som samlingspunkt. Måtte vi få bli bevart i avhengighet av Jesus Kristus i sannhets erkjennelse.

Regnskapet viste utenom testamentariske gaver en svak økning på gavesiden.

Ragnar Opstad, Nærbø og Ingebrigt S. Sørfonn, Fitjar ble gjenvalgt til styret. Fra før står: Karl B. Bø, Randaberg, Håvar Fjære, Sandefjord og Reidar Linkjendal, Sannidal.

Valgt til henholdsvis 1, 2 og 3 varamann ble Johannes Straumstein, Tørvikbygd, Sverre Ånestad, Varhaug og Odd Dyrøy, Tørvikbygd.

Revisorer ble Arne O. Skutlaberg og Samson Lid begge Norheimsund.

Valgt til valgnemd ble Arnt Johan Hartveit, Varaldsøy, Einar Kristoffersen, Kragerø og Arne O. Skutlaberg, Norheimsund.

Det ble også valgt ny formann da Ragnar Opstad, Nærbo etter åtte år som formann ikke så råd for å fortsette av helsemessige årsaker. Han ble takket av styret for å ha utført denne krevende oppgaven på en tilfredsstillende måte. Ny formann ble Karl B. Bø, Randaberg. Forsamlingen ble minnet på å huske på formann, styret og forkynnerne i forbønn.

Alle lovendringsforslag ble vedtatt. Se Lov og Evangelium nr. 3, mars 1989.

Når det gjelder ytremisjon så er det alltid levende i NLL, og det ble oppfordret til å ta kontakt med styret dersom noen bærer på et slikt kall. Men det ble understreket at vi ønsker ingen som vil reise ut av eventyrlyst eller rivet med av andres «misjonsiver», men slike som Gud har kalt og gitt *frelsens* budskap å gå med til dem som ikke har hørt.

Vi skal få ligge Herren i øret også med denne sak og vente på Hans time.

Red.